

Durmuş Hocaoğlu

Son Çâre Olarak, Ağır Bir Bedel Ödemeye Hazır Olmalıyız

Yeniçağ, “Analiz” ., 29 Ekim 2007, Pazartesi., s.12
“Analiz” Sıra No: 584; 2007-099; Ekim-12

YENİÇAĞ

Bir önceki yazımızda “*Hükûmet Amerika ile hiçbir şekilde ve hiçbir konuda uzlaşmazlığa düşmek istemiyor ve istemez de; birçok esbâba müstenid çetrefilli bir mevzû, ayrı bir analiz ister*” demiş ve üzerinde durmamıştık; şimdi biraz açalım müsaadenizle, soğukkanlılıkla düşünerek.

Evet; Türkiye günlerdir ayakta, galeyan hâlinde, öfke dinmek bilmiyor; çünkü Türkler kendilerini ve ülkelerini ağır hakarete uğramış olmanın yanında, daha da beter olarak, açığa vuramadıkları bir çâresizlik içinde hissediyorlar ve bu da dramlarını trajediye dönüştürüyor. Öfke ve çâresizlik hissi; işte bu ikisi bir araya gelince psişik bir kriz hâli de kaçınılmaz oluyor. Çâresizlik hissi yaygınlaşıyor ve bir yerde Hükûmet’i de aşılıyor; çünkü hemen herkes müttefiken, bu mes’elede asıl muhâtabın ne PKK ve ne de Barzânî ve Talabânî olduğunu biliyor; asıl muhâtap, asıl perde gerisindeki baş aktör Batı dünyası ve hâssaten Amerika. Bunu da herkes biliyor ve problem de buradan neş’et ediyor: Ne yapmalı ve/veya ne yapılabilir? Şüphesiz şumûllü bir askerî harekât; ancak, acaba bu, Türkiye’yi Amerika ile karşı-karşıya getirir mi? Yaygın kanâat, bu suâlin cevâbının doğrudan “evet” olmadığı istikametinde. Yanlış da değil; Amerikan askerî gücünün bodoslamadan Türk Silahlı Kuvvetleri ile çatışmaya girmesi zayıf bir ihtimâl. Bir kere, dünya kamuoyunda Türkiye aleyhinde – ‘henüz’ – bir tavır oluşmadığına göre Amerika’nın böyle bir teşebbüsü pek de olacak gibi görünmüyor gerçekten de. Kaldı ki, Irak’ta ne yapacağını şaşırılmış Amerika’nın Türkiye ile sıcak çatışmaya girmenin ne demek olduğunu – veya olmadığını – bilmediği ve hesaplamadığı da düşünülemez: İki milyon tabut hazırlamak gibi meselâ.

Buraya kadar tamam, *nema problema*; girer ve dağıtırız, ama ya sonrası?

İşte bu “ya sonrası” faslı düşündürüyor.

Türkiye, acaba, şumûllü bir askerî harekâtın akabinde gelecek olanlara dayanabilecek mi? Önce borsanın çöküşü ve meselâ Dolar’ın beş milyon TL’ye fırlaması; sonra ekonomik ve askerî ambargo gibi; nasıl?

Şüphesiz bunlar Hükûmet’in de elini kolunu bağlıyor; gerçekten de zor bir denklem.

***

İşin doğrusu şu ki, ülkemiz, asıl olarak modernleşememenin, modernite denen şeyi birtakım şekli unsurlardan ibâret sanma basitliğine saplanarak iki asırdan fazla bir süredir yanlış kulvarlarda koşturup avara kasnak gibi olduğu yerde patinaj yaparak dönenip durmanın ve bunun netîcesinde de “güç” problemini çözememenin ağır

faturasını ödüyor, bugüne kadar hep ödedi, bundan sonra da ödemeye devam edecek; çünkü bu dümdüz, kıvrımsız beyinlerden, bundan başkası çıkmıyor.

Ve bir de şu var: İstiklâl Harbi'ni müteâkiben, ama bilhassa Soğuk Savaş dönemi ile birlikte, kültürel ve medenî olarak tamâmen eklemleşip bir parçası olmakla, aramızdaki ihtilâfları kökten halledeceğimiz ve bu sûretle de bir daha çatışma çıkmayacağını varsaydığımız Batı dünyasına karşı alternatif bir vizyon oluşturmaya mahâl ve imkân bırakmayan, tek yönlü, bir “B” planı olmayan politik felsefemizin – daha doğrusu *felsefesizliğimizin* - faturasını öduyoruz ve daha da ödeyeceğiz: Hâlâ bir sanâyi' ülkesi olamayan, hâlâ ihracatı artıkça ithalâtı daha da fazla artan, hâlâ millî harp sanâyiini kuramamış bulunan, hâlâ silahlarını avuç dolusu para dökerek dışarıdan alan ve yine revizyonlarını da avuç dolusu para dökerek dışarıda yaptıran, hâlâ Amerika'dan hîbe gemi almaya devam eden, hâlâ bilim ve teknoloji üretemeyip Batı'dan – o da yarım-yamalak – transfer eden ve en kötüsü, hâlâ kredi, borç ve sıcak para ile ayakta durmayan çalışan bir Türkiye, bu kadar ağır mes'elelerin altından nasıl kalabileceğini de hesaplamış olabilir mi sizce?

Bence hayır! Hiç hesaplamadı ve bugün dahi hiç hesaplamıyor, emînim ki yârın da hesaplamayacak; tabîî, bir yârını varsa.

*

**

Lâkin bence, yine de şumûllü bir askerî harekât yapılmalı; tabîî, şumûlü de iyice hesaplanmak kaydıyla. Yapılmalı, çünkü aksi, daha da kötü olacaktır.

Şu hâlde, son çâre olarak, yeniden ağır bir bedel ödemeye hazır olmağımız îcap etmektedir. Bu bedelin belki – çok emîn değilim, onun için “belki” - bir yerde faydası da olabilir: Bugüne kadar gittiğimiz yolların kökten yanlış, tam bir çıkmaz sokak olduğunu farketmek gibi.

Bu bile başlı başına muazzam bir kazanç sayılır.

Türkiye, *The Independent*'teki şu karikatürde [Radikal., 27.10.2007, Cumartesi, s.10] kaba bir şekilde tahkîr ederek yüzümüze vurulan çâresizliğimizi kökten aşmadıkça, bu ve benzeri mes'eleleri de kökten halledemeyeceğini artık idrâk etmelidir.